

tiellä

[KOREASTA AUSTRALAASIAAN]

Elina Nuortie

TASKURAPU™

IMMIGRATION NEW ZEALAND *Handwritten signature* 056

VISITOR VISA 2046
Current for three (3) months
from **01 DEC 2017**
You must leave New Zealand before expiry of your visa
or face deportation

IMMIGRATION NEW ZEALAND Immigration Officer
NEW ZEALAND IMMIGRATION ACT 2009

Ei kohteiden keruuta
vaan elämäkokemuksen ja ymmärryksen.

Tiellä-trilogian viimeisessä osassa suunnataan liki seitsemän kuukauden seikkailulle Etelä-Koreasta Australiaan ja Uuteen-Seelantiin sekä Indonesian, Filippiinien, Taiwanin ja Japanin eteläisten saarten kautta takaisin Korean niemimaalle. Trilogian ykkösosassa painellaan Siperian-junalla reppureissulle Kiinaan ja Kaakkois-Aasian läpi Komodolle. Toisessa osassa tie vie Euroopan halki Ranskaan, konttILAIVALLA Amerikkaan ja Etelä-Amerikan ympäri Väli-Amerikkaan. Lopuksi pyrähdetään vielä Kodiakinsaarelle. Matkaa tehdään erilaisilla teillä ja vempeleillä mahdollisimman paljon pallon pintaa pitkin.

Kirjasarja pohjautuu kolmen vuoden reissuista kertyneisiin blogiteksteihin, tuhansiin valokuviin sekä valtavaan määrään kokemuksia, sattumuksia ja kommelluksia. Blogi puolestaan syntyi tarpeesta kirjoittaa tapahtumat muistiin paitsi omaksi ja läheisten iloksi myös ideoiksi ja neuvoiksi kaikille maailmasta, erilaisista kulttuureista ja meitä erityisesti innoittavista luontokohteista kiinnostuneille. Blogi oli täysin epäkaupallinen, joten kaikki kehut ja moitteet ovat tulleet suoraan sydäimestä ilman minkäänlaista taloudellisen hyödyn tuomaa painetta tai taakkaa.

“Jännittävää nojatuolimatkaa!”

toivottavat:

graafikko-valokuvaaja-kirjoittaja Elina ja ex-toimari Oskari

JAPAN IMMIGRATION INSPECTOR
上陸許可
LANDING PERMISSION
許可年月日 -9.OCT.2017
Date of permit:
在留期限 Until: -7.JAN.2018
在留資格 短期滞在
Status: Temporary Visitor
在留期間 Duration: 90days
HANEDA A.P.

1628224720
KHYK7015536

JAPAN IMMIGRATION INSPECTOR
上陸許可
LANDING PERMISSION
許可年月日 -3.MAR.2018
Date of permit:
在留期限 Until: -1.JUN.2018
在留資格 短期滞在
Status: Temporary Visitor
在留期間 Duration: 90days
NAHA A.P.

1709702153
KKT8151964

DEPARTED
NARITADO
12. OCT. 2017

出
DEPARTED
HITAKATSU
6. APR. 2018
IMMIGRATION
5327

[TIE VIE...]

**AASIAN SIELUN SYÖVEREIHIN
KOREAAN KOREAAN
TOKIOON
AUSTRALIAN CAIRNSIIN
SUURELLE VALLIRIUTALLE
OUTBACKIIN
KUUMAAN POHJOLAAN
AUSTRALIAN TULIPUNAISEEN SYDÄMEEN
AAVIKOLTA MERELLE
KENGURUSAAREEN
SOUTH AUSTRALIASTA VICTORIAAN
GREAT OCEAN ROADILLE
TASMANIAAN
SYDNEYN SATAMAKAUPUNKIIN
PITKÄN VALKEAN PILVEN MAAHAN
UUDEN-SEELANNIN TEILLE
RETKITUNNELMIIN
SIKSAKKIA ETELÄSAARELLA
VIHREÄN KIVEN MAAHAN
KÄÄNTÖPISTEESTÄ POHJOISEEN
UUTEEN VUOTEEN.**

**KOLMANNELLE RETKIAUTOREISSULLE.
NINGALOON RANNIKOLLE
SHARK BAYHIN
MONKEY MIAAN.
HÄÄMATKALLE KUOKKIMAAN
JÄLLEEN UBUDIIN
AURINKOA ETSIMÄÄN
SULAWEDEN SUKELLUSVESILLE
FILIPPIINEILLE.
PADRE BURGOSIIN
SOGOD BAYN JÄTTIEN LUO
VEHREÄLLE BOHOLILLE
KAHDEN KIINAN TAIPEIHIN
TAIWANIN VUORISTOON
RIUKIUILLE
OKINAWALTA SAARIHYPPELYLLE.
KYUSHUN PORTTIIN KAGHOSHIMAAN.
HANAMISTA ONSENIIN
NAGASAKIN VANHAAN VAPAASATAMAAN
FUKUOKAAN.
KAHDEN AASIAN RAJALLE
JEJULLE
VIIMEISELLE VARIKOLLE SOULIIN
MILLÄ RAHALLA?
PAKKAUSLISTA KAHDELLE**

KARTTA

VIELÄ KERRAN JÄLKIMIETTEITÄ

[AASIAN SIELUN SYÖVEREIHIN]

2.10.2017

Raahustamme värikkään Gwangjang-katuruokatorin tungoksessa kuin unissakävelijät. Katetuissa käytävissä leijailee tuttuja tuoksuja. Paksuja mustamakkaraita muistuttavien pötköjen, kuumilla hiiligrilleillä tirisevien lihanpalojen ja mausteisten kastikkeiden sakeisiin aromeihin sekoittuu häivähdys kalanperkeiden ja muiden ruokajätteen tymeitä vivahteita – aitoa Aasiaa.

Olimme liki zombeja Finnairin uudenkarheassa A350-koneessa valvotun yön jäljiltä. Lentomatkustus oli kamalaa: istuttiin kymmenen epämukavaa tuntia paikoillaan, sillä pitkällään olon mahdollistavasta sängystä olisi pitänyt pulittaa toista tonnia, ja hypättiin kuusi aikavyöhykettä eteenpäin. Mikä muu liikenneväline tahansa olisi ollut mukavampi. Aikaa olisi mennyt enemmän, mutta matka olisi soljunut mukavammin ja olisi nähty muutakin kuin taivasta. Kauas oli kuitenkin pitkä matka, ja valitettavasti viimeisellä Tiellä-reissullamme oli pulaa nimenomaan ajasta.

Olimme pölähtäneet Korean tasavallan pääkaupunkiin Souliin (sielu englanniksi) keskelle juhlatuokkoa. Korean kansallista perustamispäivää vietettiin 3.10., kiitospäivänsäkin nimitettyä kuun vaiheen mukaan liikkuvaa sadonkorjuun juhlapäivää vietettiin sinä vuonna 4.10. ja 9.10. juhlittiin korean kielen päivää... Tavallisesti muurahaispesänä kuhiseva reilun 25 miljoonan asukkaan metropoli oli leppoisa ja rauhallinen, vähän kuin Helsinki juhannusviikonloppuna.

IKIVANHAN MARKKINAPAIKAN SYKKEESSÄ

Paikalliset viettivät ansaittua syyslomaa joko koko viikon tai vähintäänkin muutaman päivän, ja valtaosa kaupoista oli kiinni. Emme olleet tulleet ostoksille, joten se ei haitannut, mutta ikävä kyllä aika monen ravintolankin ovet pysyivät säpissä. Sen kokoisessa kaupungissa sai toki aina ruokaa, mutta valikoima vaikutti tavallista suppeammalta ja erityisesti kalaravintoloista oli pulaa. Ainakin kalastajat ja kalatukkurit lienevät pitäneet vapaata.

Pistäydyimme pyhien välissä Etelä-Korean suurimmalla ja vanhimmalla kalatorilla, Noryangjinilla, mistä löysimme mahtavimmat kalaravintolat sekä taatusti tuoretta kalaa ja muita valtameren antimia. Lisäksi monien Soulin kauppakatuja varsille ja katetuille toreille oli pyhistä huolimatta pystytetty pikkuravintoloita vierä viereen ja kujille oli roudattu kärrykaupalla monenlaista purtavaa. Ruokaa ei tarvinnut kaukaa hakea, mutta ravintoloiden annoskuvat muistuttivat varsin paljon toisiaan.

Tyypillisiin ravintoloihin kuuluivat perinteistä korealaista grilliruokaa tarjoavat kuppilat, hieman harvemmat kala- ja äyriäisravintolat sekä erilaiset soppapaikat. Piti vain yrittää arvioida, mikä olisi toista parempi. Kiinalaisia ja japanilaisia ravintoloita sekä joitakin länsimaisia paikkojakin löytyi - perusketjujen mäkkärien, subien ja starbucksien lisäksi.

Korealainen ruokakulttuuri oli varsin värikästä ja yllättävää. Maassa syötiin kuulemma koiraakin, tosin tapaa ei ollut virallistettu eikä koirien teurastusta sen vuoksi ollut laissa

kaan säädely. Onneksi sitä ei kuitenkaan sattunut lautasillemme. Sen sijaan eteemme ladottiin paitsi nautaa, possua ja raakaa kalaa, jonka tarkempi laji jäi arvoitukseksi, myös monenlaisia sieniä, vihanneksia ja merileviä. Eksoottisimpiin tuttavuuksiin kuuluivat silkkiperhosen toukat sekä elävältä pilkotut, lautasella kiemurrelleet ja siihen lujasti tarranneet mustekalan lonkerot.

Gwangjang-torin antimia

tyyppistä korealaista grilliruokaa

Noryangjinin siisti kalatori

Tarjolla vaikka mital

PIENI PUROTARU

Soul sijaitsee Korean tasavallan luoteisnurkassa ja sen metropolialueella asuu suunnilleen puolet koko maan väestöstä! Se on jännittävä sekoitus modernia suurkaupunkia ja aitoa, hieman nukkavierua Aasiaa. LG:t, Hyundait ja Kiat pitävät siellä pääkonttoreitaan, ja komeat lasipintaiset rakennukset rapsuttelivat taivaita, niin että kaupunkia ympäröivät merenpinnasta noin kolmeensataan metriin ponnistavat vuoret vaikuttavat kokoaan pienemmiltä niiden taustalla. Toisaalta valtavissa vehreissä puistoissa vaalitaan menneiden hallitsijadynastioiden historiaa ja perinteitä ja kujilla saattaa seurata periaasialaista elämänmenoa.

Suuri Hanjoki jakaa kaupungin kahtia ja historiallisen keskustan läpi kulkee sen pieni sivujoki Cheonggyecheon. Se on virrannut vuosikausia betonikansien alla, ja tuon pikkujoen tarina kuvastaa tavallaan koko valtion tarinaa.

Joseon-dynastian aikana sivujoki oli ollut nimeltään Gaecheon eli avoin puro. Sen penkereitä oli tuettu ja sen yli oli rakennettu siltoja. Japanin miehityksen aikana (1905-1945) Gaecheon oli nimitetty Cheonggyecheoniksi ja joen kattamista oli pohdittu, mutta suunnitelmat olivat kaatuneet rahoitusvaikeuksiin. Korean sodan (1950-1953) jälkeen Souliin oli muuttanut paljon väkeä muualta maasta. Jokivarteen oli syntynyt hökkelilyliä, ja joki oli tukehtunut hiekkaan, roskaan, jätteisiin ja jätöksiin.

Kaameaan kuntoon päässyt puroparka oli lopulta peitetty betonikannella ja sen ylle oli ryhdytty rakentamaan 16 metriä leveää valtatietä. Tien valmistuttua 1976 alueesta oli tullut oikea sodan jälkeisen Etelä-Korean talouskasvun ja teollistumisen - Hanjoen ihmeen - malliesimerkki.

Lopulta liikenne oli järjestetty uudelleen ja joki kunnostettu 900 miljoonalla dollarilla! Se oli avattu

viehättäväksi keskuspuistoksi 2000-luvun alussa.

Nyt kirkasvetisessä purossa elää kaloja, hyönteiselo on runsasta ja linnut laulavat puronvarren puissa ja pensaissa. Joen on myös havaittu viilentävän keskustan kuumuutta liki neljällä asteella ympäröiviin kaupunginosiin verrattuna!

PILVENPIIRTÄJIEN KESKELLÄ PUISTOJEN KÄTKÖISSÄ

Soulin alueelta oli löydetty todisteita 6 000 vuotta vanhasta ihmisasutuksesta, mutta ensimmäinen merkittävämpi kylä Hanjokivarteen oli syntynyt tuhatkunta vuotta sitten, kun Goryeo-kuningas Munjongin oli rakennuttanut sinne kesäpalatsin. Dynastian nimi oli jäänyt elämään myös koko maan nimessä. Pääkaupungiksi Soul oli ylennetty vasta Joseondynastian aikana 1390-luvulla.

Pyhitimme kokonaisen päivän kaupungin historiaan tutustumiselle. Aloitimme vanhimmasta ja samalla Soulin yhteensä viidestä Joseon-palatsista suurimmasta. Gyeongbokin hallintopalatsi oli rakennettu 1392 ja toiminut tehtävässään aina vuoteen 1592 saakka. Hauskan lisänsä komeaan palatsikompleksiin toivat lukuisat paikalliset vierailijat, jotka olivat pukeutuneet vanhanaikaisiin vuokra-asuihin ja ikuistivat ahkerasti sekä itseään, perheitään että ystäviään asujen tyyliin sopivilla taustoilla. Juhlaviikosta koitui iloiseksi yllätykseksi myös se etu, että sisäänpääsy historiallisiin nähtävyyksiin sattui olemaan ilmainen.

Joseon-kaudella kaupunki oli jatkanut kasvuaan ja se oli ympäröity muureilla. Valitettavasti Gyeongbokgungin rakennukset olivat palaneet japanilaisten kanssa käydyn Imjin-sodan aikana 1592–1598 ja pahoin vaurioitunut palatsi oli hylätty pariksi vuossadaksi. Kuningas Gojongin aikana (1852–1919) kaikki palatsin 500 rakennusta ja 7 700 huonetta oli kuitenkin rakennettu uudelleen lukuun ottamatta Joseon-dynastian ajan tyypillisimpiä edustajia, Gyeonghoeru-paviljonkia sekä Hyangwonjeong-lampea, jotka olivat säästyneet tuhossa likipitäen ennallaan.

Japanin isännöyden aikana Soulia oli modernisoitu voimakkaasti. Katuja oli päällystetty, ratikkaverkostoa laajennettu ja länsityylisiä rakennuksia rakennettu. Vanhoja kaupunginmuureja oli purettu surutta ja Gyeongbokin palatsiakin oli tuhottu systemaattisesti. Onneksi Korean tasavallan hallitus oli aloittanut 40-vuotisen projektin muurien ympäröimän palatsikokonaisuuden ennallistamiseksi vuonna 1989.

Seuraavana tutustumisvuorossa oli 1405 valmistunut Changdeokkung. Kuten Gyeongbokgungin myös Changdeokgungin pääsalit ja suuret avoimet pihat oli rakennettu pohjois-eteläsuuntaisesti, ja sekin oli kokenut kovia japanilaisten hyökkäyksissä 1500-luvulla. Palatsi oli rakennettu uudelleen jo 1610-luvulla ja siellä oli hoidettu Korean hallintoa 1611-1872. Pian sen jälkeen Joseon-dynastia ei ollut enää kestänyt länsimaiden aiheuttamia avautumispaineita. Diplomatasuhteita oli ryhdytty solmimaan, ja Soul oli alkanut pikkuhiljaa modernisoitua. Muiden muassa teitä, puhelinlinjoja ja länsimaisia kouluja oli ruvettu rakentamaan.

Suuret ja rauhalliset, kauniiden lootuslampien täplittämät puutarhat ympäröivät Changdeokgungin palatsia. Entisaikoina palatsin laajoihin metsiin oli saattanut kuulemma eksyä jopa tiikereitä. Nykyään puisto oli keskellä vilkasta suurkaupunkia, mutta sen sievissä lammissa viihtyi edelleen esimerkiksi mandariinisorsia.

Sopivasti kolmantena oli vuorossa kolmantena rakennettu Changgyeongkung. Se oli pystytetty Changdeok-palatsin viereen 1483 ja sieltä pääsi helposti nauttimaan myös Changdeokin mahtavista puistoista. Sitä ei ollutkaan rakennettu hallintopalatsiksi vaan kuninkaan ja hänen perheensä asunnoiksi. Rakennukset olivat edellisiin palatseihin verrattuna pienempiä, niitä oli vähemmän ja ne oli pystytetty luonnonmuotojen mukaan kukkuloille. Gyeongbokia ja Changdeokia kehuttiin Soulin kauneimmiksi

palatseiksi, mutta minusta kotoisampi Changgyeong veti pisimmän korren.

Changgyeonggungin jälkeen jatkoimme vielä Jongmyeonin pyhätölle, joka oli rakennettu kuningas Taejon neljän sukupolven esivanhempien hautajaismenoihin ja viimeiseksi leposijaksi. Pyhätön 16 huoneessa oli 16 kuninkaan ja 18 kuningattaren jäännökset. Rakennukset olivat olleet olemassa 1500-luvulta alkaen, mutta seremonioiden perinteet ulottuivat 1200-luvulle asti. Pyhätön kaunista ja viihtyisää puistoa lampineen ympäröi myös näyttävä muuri. Changdeok-palatsi ja Jongmyeonin pyhättö olivat myös Unescon maailmanperintökohteita.

MAAILMANPOLITIIKAN POLTTOPISTEESSÄ

Korean sota oli käyty 1950–1953 Pohjois-Korean ja Kiinan yhteisen armeijan sekä Etelä-Korean ja Yhdysvaltojen johtamien YK:n turvallisuusneuvoston hyväksymien joukkojen välillä. Neuvostoliitto oli boikotoinut turvallisuusneuvoston kokouksia, koska YK ei ollut vielä tunnustanut Kiinan kansantasavaltaa. Neuvostoliitto ei ollut osallistunut varsinaisiin sotatoimiin, mutta se oli tukenut Pohjois-Koreaa ainakin strategisessa suunnittelussa sekä toimittamalla sille aseita ja tarvikkeita.

Valtaosa Soulista oli tuhoutunut Korean sodan aikana, ja pääkaupunkitoiminnot oli siirretty eteläiseen satamakaupunkiin Busaniin. Heinäkuussa 1953 oli solmittu aselepo, mutta sopijaosapuolia olivat olleet ainoastaan Pohjois-Korea, Kiina ja Yhdysvallat. Etelä-Korea ei ollut hyväksynyt niemimaan jakoa tai tunnustanut sopimusta, eikä maiden välille ole vieläkään solmittu rauhaa.

Eteläkorealaiset olivat vuosien varrella tottuneet pohjoisen rajanaapurinsa johtajien mahtailuun ja koviin puheisiin, mutta minä en. Pohjois-Korean ydinaseiden ja ohjusten kehittäminen sekä tihentynyt testailu oli kärjistänyt vuonna 2017 vallinnutta tilannetta edelleen. Kun myös Yhdysvaltoja johti

arvaamattomaksikin mainittu varsin mahtailevasti esiintynyt johtaja, ajankohta ei tuntunut mukavimmalta mahdolliselta Korean-matkaa ajatellen.

Vaivaisten 50 kilometrin päässä Soulin pohjoispuolella oli maailman vahvimmin aseistettu rajavyöhyke, demilitarisoitu alue eli DMZ, ja sen eteläpuolelle oli syntynyt hyvin suosittu turistikohte. Oskari oli käynyt siellä ihmettelemässä kertomusten mukaan pohjoiskorealaisten etelään kaivamia käytäviä ja katselemassa kaukoputkella rajan taakse muutamavuosi takaperin. Raja-aseilla kilpailtiin kuulemma siitäkin, kumman puolen lippu oli suurempi ja liehui korkeammalla. Oskari kuvaili rajakokemusta lähinnä oudoksi, enkä kokenut ollenkaan tarpeelliseksi päästä katsomaan kahden, periaatteessa yhä sotatilassa olevan valtion isottelua toisilleen.

Kiinnostavin seikka tuolla ei-kenenkään-maalla oli se, ettei kummankaan valtion asukkailla ollut ollut asiaa rajavyöhykkeelle, joten ihminen ei ollut häirinnyt luontoa liki koko 250 kilometrin pituisella ja neljän levyisellä alueella yli 60 vuoteen! Mahtavien aitojen ja miinakenttien välissä elikin tiettävästi useita harvinaisia kasvi- ja eläinlajeja. Rajavyöhykkeestä oli kehittynyt niille jonkinlainen epävirallinen rauhoitusalue. Karmeista aineksista oli lopulta kehkeytynyt jotain hyvääkin.

kaverikuvia Changdeok-palatsilla

perhepotretti Hyangwonjeong-lammella

Gyeongbokgungissa

piikkuherra vanhan ajan hepenissa

pukuvuokraamo

[KOREAAN KOREAAN]

7.10.2017

Ängemme sateesta ja hiestä yltä päältä märkinä paikallisbussiin numero 7-1 reilun viidenkymmenen yhtä märän korealaisen kanssa. Linja-auton ikkunat huurtuvat umpeen silmänräpäyksessä. Jalat laulavat hoosiannaa, mutta vapaista istuimista voi vain unelmoida. Penkkejä ei ylipäänsä ole monta, ja valtaosa matkustajista seisookin kylki kyljessä kuin sillit suolassa. Seoraksanin ekskursiolla ei kovin moni asia muutenkaan toteutunut aivan toiveiden mukaan.

Etelä-Korea on periaatteessa saarivaltio. Kolmelta laidalta maata ympäröi meri, eikä pohjoisen rajan yli ole menemistä. Maahan on tultava ja sieltä on lähdettävä lentokoneella tai laivalla. Laivayhteyksiä on ainakin Japaniin, Venäjälle Vladivostokiin ja muutamaankin Kiinan satamaan.

Eteläkorealaiset ovat ulkoilmamihmisiä. He tykkäävät liikkua luonnossa vaeltaen, pyöräillen, kiipeillen tai vaikka riippuliidellen ja keuhvat kilpaa maan kahdenkymmenen kahden kansallispuiston kauneutta.

Toki meidänkin piti päästä kokemaan maan luonnon lumo. Olimme kolunneet miljoonakaupunkia riittävästi, joten päätimme lähteä 1965 perustettuun ja yhdeksi viehättävimmistä mainittuun Seoraksanin kansallispuistoon.

Noin sadantuhannen neliökilometrin laajuudessa EteläKoreassa on asukkaita suunnilleen 50 miljoonaa - siis lähes kymmenen kertaa Suomen väkimäärä noin kolmannes-Suomen kokoisella alueella - ja olimme lähdössä

kansallispuistoon joulun ohella vilkkaimman lomasesongin aikaan.

Tiesimme, että suunnitelmassa oli riskinsä. Tutkimme juna- ja bussiyhteyksiä Seorakin seudulle sekä selvittelimme majoitustilannetta etukäteen. Rautatie kulki niemimaan poikki itärannalle Gangneungiin, mistä voisi jatkaa bussilla Sokchoon. Juna kulkisi taatusti upeissa maisemissa, mutta matkaan menisi kuudetta tuntia, ja linja-auton pikavuoro pääsisi perille vajaassa kolmessa. Ikävä kyllä bussifirmojen sivustot olivat pelkkää korean korukirjoitusta, kaikki majapaikat oli varattu, eikä juna sillä haavaa kulkenut Gangneungin asemalle arvatenkin tulevien olympialaisten liikennejärjestelyjen rakentamisen vuoksi.

Soulissa oli järjestetty kesäolympialaiset vuonna 1988. Sen jälkeen kaupungin profiili oli noussut selvästi ja siitä oli tullut kansainvälinen liikenteen, politiikan, talouden ja kulttuurin keskus. Kolmenkymmenen vuoden tauon jälkeen Korea olisi jälleen olympialaisten näyttämönä, kun XXIII talviolympialaiset pidettäisiin Pyeongchangissa helmikuussa 2018.

VALMIINA MATKAAN

Heräsimme aamukuuden jälkeen ja kävimme mättämässä aamiaisen. Kirjautuimme ulos hotellista, kävelimme Gangnamin metroasemalle hyvissä ajoin ja ennätimme Dong Soulin linja-autoasemalle jo 8.30. Pikavuorot Sokchoon lähtivät puolen tunnin välein, mutta kuulimme lippuluukulla, että bussit olivat täynnä aina 14.30 lähtevään autoon saakka. Emme pääsisi kansallispuistoon sinä päivänä.

Kansallispuiston portilla

useita reittejä valittavana

Siperianmaaorava

Komea kiipeilyseinä

Siirryimme etanavuorojen luukulle. Saimme liput 11.30 lähtevään bussiin. Se olisi perillä suunnilleen samoihin aikoihin kuin tuo myöhemmin lähtevä pikavuoro, muttei tarvitsisi odotella niin pitkään ja näkisimme maata enemmän. Odotusajan käytimme yösijan etsimiseen. Tutkimme karttaohjelmia ja lähetimme sähköposteja ja meille löytyi peti - ei tosin aivan puiston läheisyydestä, ei lähimmästä kaupungistakaan, mutta toiseksi lähimmästä kuitenkin.

TIKKUNA TERVASSA

Pari ensimmäistä tuntia mukavilla bussin penkeillä kului hyvin hitaasti eteenpäin nytkähtelevissä jonoissa pyrkiessämme pois Soulin vetovoimakentästä. Seuraavat vajaan neljä tuntia painelimme vauhdilla isommilla väylillä tai puikkelehdimme pikkukylien kärrypoluilla. Matkalla näimme korealaista elämänmenoa, vapaa-ajan viettoa ja ulkoharrasteita.

Sokchon keskustan bussiasemalla kimitimme pikapikaa lippuluukulle ostamaan piletit Naksanin linja-autoon. Sitten selvitimme turisti-infosta, miten pääsisimme aamulla näppärimmin Naksanista Seoraksaniin. Hyviä neuvoja ja karttaa viisaampina asetuimme bussijonoon, jossa vanhempi paikallisherra oli kovin huolissaan siitä, olimmeko valinneet oikean jonon. Armeijat oli käyty, ja käsi lipalle - pokkaustervehdykset sujuivat mallikkaasti aika vahvoissa sojuissa (erittäin suosittu makeahko riisistä tislattu paloviina). Herra rauhoittui, kun ymmärsi meidän todellakin olevan matkalla Naksaniin.

HINNAT PILVISSÄ JA PALVELU HANURISTA

Hotelli-motelli-guesthouse- Naksan World Beach oli merkitty kartalle vähän väärään paikkaan. Raahasimme romppeet turhan päiten mäelle kauniin niemen nokkaan, missä saimme ohjeet palata samaa reittiä alas ja takavasemmalle.

Majapaikkamme respassa ei osattu sanaakaan englantia, mutta "waifai" tuli ymmärretyksi. Se oli suojaamaton. Olimme saaneet puulaakin viimeisen pikkuruisen huoneen. Lakanoita ei ollut, mutta muoviset petivaatteet vaikuttivat jotakuinkin puhtailta. Suihkun paineet hävisivät kotimökin tuunatulle kastelukannulle, ja pyyhkeet olivat kokoa käsipyöhe. Seinältä oli varastettu vasara, jolla tulipalon sattuessa olisi pitänyt rikkoo ikkuna. "Emergency kitissä" oli sentään kolmimetrisen köysi, jonka avulla viidennen kerroksen käytävän perältä voisi yrittää turvallisesti maan kamaralle... Tuo ihanuus maksoi 80 euroa, eikä siihen kuulunut aamiaista.

Iltakahdeksalta etsimme romanttista illallista sikäläisen Itämeren rannalta. Maailmankartoissa vesialue tunnettiin Japaninmerenä. Ensimmäiseen tiedusteluun saimme vastaukseksi "closed". Toiseen paikkaan pääsimme odottamaan, kunnes pöytä vapautuisi - sellainen matala, jonka ääressä istuttiin lattialla, mistä Oskari ei ollut kovin innoissaan.

Muovista kertakäyttöpöytäliinaa ei vaivauduttu meidän tähden vaihtamaan. Edellisten asiakkaiden likaisista astioistakin piti huomauttaa henkilökunnalle. Jonkun aikaa ruokalistaa odoteltuamme onnistuin kiinnittämään tarjoilijan huomion. Lista oli tietysti vain koreaksi, ja kysyimme, josko joku osaisi selittää annoksia englannin kielellä. Nuorta työväkeä oli reilusti, mutta projektinjohto tuntui olevan hukassa.

Jonkinlaisen pomohahmon kanssa keskusteltuamme ymmärsimme, että listalla oli sashimia ja soppia, mutta ajankohta oli sashimille jo liian myöhäinen. Voisimme siis ottaa rapusoppaa. Tarjoilija toi eteemme tyypilliseen tapaan vinon pinon erilaisia lisukkeita pikkukipoissa. Pian joku kävi

huomauttamassa, että lisukkeet kuuluivatkin toiseen pöytään, ja ne kerättiin pois...

Seurasi vielä monenlaista jännittävää tarjottimien pudottamisesta asiakkaiden ulos kävelyyn, mutta lopulta saimme omat pikkukippomme ja valtavan kulhollisen varsin tulista rapulientä. Purjonsuikaleiden, pavunitujen ja muutaman nuudelin parissa uiskenteli tosiaan jokunen taskuravun, tai lähinnä taskuravun kuoren, palanen. Lientä ryystäessä havaitsimme, että jälkeemme tullee kannettiin vielä sashimilautasellisia... Ehkä ne oli tilattu etukäteen.

Nukkumaan mennessä pohdimme vielä seuraavan päivän toimintastrategiaa: emme jättäisi reppuja vastaanottoon vaan ottaisimme koko omaisuutemme mukaan kansallispuistoon, sillä tuohon lomakylään emme palaisi enää koskaan. Respassa ei tosin ollut aamulla ketään edes paikalla...

Tupaten täysi paikallisbussi eteni konttausvauhtia Seoraksanin puistoon johtavalla tiellä. Tuhrattuamme suunnilleen tunnin muutaman viimeisen kilometrin tahkoamiseen saavuimme kansallispuiston portille.

Liityimme lippuluukkuun kohti valuvaan ihmismassaan. Saimme pääsyliput yllättävän ripeästi ja jatkoimme puiston infopisteeseen, sillä toivoimme, että saisimme jätettyä suuret reput sinne säilöön. Infossa oli pieni lokerikko, jossa oli vain neljä riittävän isoa lokeroa. Yksi niistä oli varattu ja kaksi oli rikki. Yksi repuistamme mahtui lokerikkoon, ja anelun, mairittelun ja säälipisteiden keruun jälkeen oppaat suostuivat ottamaan toisen repun tiskin taakse talteen.

Pian painelimme pikkureppuinemme pitkän ja leveän köysiratajonon ohi valitsemalemme reitille Biseondaekalliolle ja Geumganggul-luolalle. Keli vaikutti siltä, ettei köysihissin päätepisteestä Gwongeumseongin huipulta näkisi juuri muuta kuin pilveä. Huipulla oli tietysti myös temppele, joka saattaisi olla sievä sumun pumpuliharsossa, mutta ajatus ei houkutellut niin paljon, että olisimme viitsineet jonottaa.

Puistossa tuli vastaan varsin kirjavaa porukkaa. Joku oli liikkeellä farkuissa ja lenkkareissa ja joku toinen oli panostanut viimeisen päälle hienoihin teknisiin ulkoiluasuihin ja teleskooppisauvoihin. Tulipa joku nuori neito vastaan minihameessa ja pikkukengissäkin. Ärsyttävimpiä olivat "ulkoilmaihmiset", jotka kailottivat musaa mennessään. "Eikö sitä varten ole keksitty kuulokkeet?", ihmetteli täti.

Päästyämme puiston perusleiristä pois väki kävi väljemmäksi. Ilma oli raikasta, ohi virtaavan vuoristojoen vesi kirkasta ja metsästä kiiri kaskaiden konsertti. Ei tarvittu enempiä tutkimuksia siitä, rauhoittiko metsässä kävely ihmismieltä. Muutamassa minuutissa matkastressikertoimet romahtivat, ja olimme onnellisia siitä, että olimme vaivautuneet tuonne saakka. Puron rannalla nautitut Seven Elevenistä mukaan napatut eväät nostivat mielialaa entisestään.

Sitten alkoi sataa...

SEORAKSAN - KANSALLISPUISTO JA UNESCON MAAILMANPERINTÖKOHDDE

Vajaan 400 neliökilometrin laajuinen puisto piti sisällään upean vuoristoalueen lukuisine jokineen ja vesiputouksineen. Puistossa eli yli 2 000 eläinlajia, esimerkiksi kiinangoraali ja myskihirvi. Onnistuimme bongaamaan ainoastaan siperianmaaoravia, joista muutama vaikutti olevan kovin kiinnostunut vierailijoiden eväistä. Lisäksi alueella tavattiin yli 1 400 kasvilajia, kuten alppitähti ja pensanssembra.

Kolmen kilometrin jälkeen alkoi reitin rankka osuus. Vaikeusasteeksi oli merkitty "Expert", mikä oli vähän liioittelua. Ei tarvittu köysiä ja hakkuja, mutta sai siinä ponnistella ihan kyllikseen. Polku nousi suunnilleen 600 metrin matkalla suunnilleen saman verran ylöspäin. Viimeinen pätkä luolalle oli jyrkkään kallioseinämään

rakennettua metalliportaikkoa, jonka kaiteet olivat sateesta liukkaat. Mutta näkymät olivat huikeat! Keli oli sellainen kuin meille oli suotu, ja saatoin vain kuvitella, kuinka taivaallisilta maisemat näyttäisivät ensimmäisinä kirpeinä pakkasaamuina, kun vuorten ylle kivunnut aurinko sytytti laaksojen ruskan loistoon tai ensilumi puuteroi puiden värikkäät lehdet ohuella kerroksella.

Paluumatkalla onni oli myötä sen verran, että saimme liput vain tunnin päästä lähtevään Soulin pikavuoroon. Sitä odotellessa varasimme yösijan keskustan ravintolakatujen liepeiltä pienestä Casa Myeongdong Guesthousesta. Onni nuupahti kuitenkin noin parinkymmentä kilometriä ennen Soulia, kun lomalta palaavat soulilaiset täyttivät kaupugin sisääntuloväylät autoillaan. Pikavuoromatkaan meni lopulta runsaat viisi tuntia - vajaan tunnin vähemmän kuin menomatkaan etanabussilta.

Reissu läntiseltä mereltä itäiselle merelle oli silti kaiken kärsimyksen arvoinen. Koreassa oli mukava reissata, kun joka paikassa tuntui turvalliselta. Ei tarvinnut koko aikaa miettiä, mihin piilottaa rahat, passit ja muut arvotavarat. Tavanomainen huolellisuus riitti hyvin.

